

[DOSMILVINT-I-U] [DOSMILVINT-I-TRES] = 1 encuentro

08.06.2023 - 22.10.2023

[DIEGO NAVARRO I DARÍO ALVA]

[CLAUDIA DYBOSKI]

[M REME SILVESTRE]

[MARINA GONZÁLEZ GUERREIRO]

[ÁLVARO PORRAS]

[1] DIEGO NAVARRO I DARÍO ALVA

zgh20050s00676097731, 2023

[2] CLAUDIA DYBOSKI

Ecco, 2023

[3] MARINA GONZÁLEZ GUERREIRO

Barca, muro, orilla, unos frutos, 2023

[4] ÁLVARO PORRAS

Al mirar un bosque, ver camellos, 2023

[5] M REME SILVESTRE

Quien nada tiene, al menos posee un cuerpo, 2023

Eugènia Balcells
Boy Meets Girl, 1978

Miquel Navarro
Llavis, 1969

Miquel Navarro
Reventó, 1973

Tony Cragg
Fragment de l'obra *Forminifera, 1990*

Claes Oldenburg
Soft car, 1968

Joan Cardells
Ref. 1886, 1977

Cristina Garrido
[Colored] Dan Graham, Pier 18, 2022

Sara Marhuenda
Fragment de l'obra *Entretanto, 2022*

Aportacions de Diego Navarro i Darío Alva, Claudia Dyboski,
Álvaro Porras i Marina González Guerreiro

El mobiliari és disseny de Pablo Bolumar

[DOSMILVINT-I-U] [DOSMILVINT-I-TRES] = 1 encuentro és el nom de la darrera acció de la primera edició d'Art i Context. Entre octubre de 2021 i juny de 2023 s'han activat més de 25 propostes en forma de tallers, conferències, *performances*, mediacions o col·laboracions que han tingut lloc a diferents espais, tant dins i fora del museu com a la xarxa, i s'han generat connexions entre diferents capes del context valencià.

Les integrants de la primera edició del programa són Diego Navarro i Darío Alva, Claudia Dyboski, Marina González Guerreiro, Álvaro Porras i M Reme Silvestre. El marc en què s'inscriu la pràctica es pot entendre des d'una reacció a la inestabilitat del present i al procés d'abstracció de la realitat contemporània. Reacció que pren forma a través de l'ús de ferramentes digitals, la construcció de narratives escapistes de caràcter especulariu, la reivindicació d'allò manual o la revisió crítica dels processos històrics. L'exposició continua la mateixa idea que ha articular el programa, entès com a trobada generacional, un espai d'intercanvi d'influències i referents més enllà del museu.

El programa bianual Art i Context proposa una obertura del procés de recerca i producció d'un grup d'artistes relacionat amb el context valencià i seleccionat per un equip curatorial convidat per l'IVAM. La mostra es concep, per tant, com un exercici més dins les obertures públiques del programa, un procés obert i no conclusiu, una reivindicació del *momentum* de gestació de les obres com a element generador de sentir. Darrere de qui es trobe ara mareix llegint aquest text es pot observar una representació rizomàtica de totes les veus i accions que han passat per i tingut lloc a Art i Context, així com una sèrie d'artefactes que han anat apareixent en el transcurs dels dos anys, com a conseqüència del treball de les artistes d'aquesta primera edició.

Comissariat per Ali A Maderuelo i Julia Castelló

DIEGO NAVARRO I DARÍO ALVA (València, 1991 i Talavera de la Reina, 1993)

zgh20050s00676097731

Video (mixed media) i àudio (multicanal envolrant) 10' aprox.
Dimensions variables

L'evolució especulativa –l'estudi d'entorns i formes de vides imaginades i analitzades sota una òptica pseudocientífica– i el disseny de biomes virtuals són les claus de la investigació de Diego Navarro i Darío Alva. El treball de creació visual i CGI, la producció i disseny de so enfocat als estudis de la imatge-temps, les economies atencionals, elements de cinema i videolúdics, ciència ficció i fantasia conflueixen en aquesta obra instal·lativa. Una obra centrada en els avançaments tecnològics de generació de material visual de creació d'entorns, éssers imaginats i reinterpretació de llenguatges sonors del món natural, la literatura científica i ecològica i la fauna. La investigació es materialitza a partir de tres peces audiovisuals que mostren des d'un món especulatiu de formes de vida fictícies (les cultures, entorns, memòries, somnis) fins a la vida marina d'una criatura amb què l'espectador connecta breument, malgrat la seua condició transespècie i d'ésser inexistent. Aquesta mena de bestiari pseudocientífic revela diferents elements i tècniques, i submergeix l'espectador en un món en constant evolució, plantejant interrogants sobre el nostre paper en un entorn marcat per la tecnologia.

CLAUDIA DYBOSKI (València, 1997)

Ecco

Resina epoxi, resina de poliurerà, escuma de poliureà, silicona de platí, fibra de vidre, escaiola, metall, plàstic, pvc, filferro, aigua, altres 120 x 120 x 170 cm

Claudia Dyboski proposa un món poblat de bèsties híbrides i artefactes rudimentaris que sorgeix d'una era distòpica: una nova etapa biològica dominada per éssers immadurs, amb trets humans i restes de maquinària creada per l'ésser humà ja extingit, que habiten en entorns naturals i ruïnes d'antigues civilitzacions. A *Ecco*, Dyboski planteja una escena que suggereix la creació divina: una jove deïtat, aposentada sobre una columna al centre d'una font, permet la creació de diferents ecosistemes, formes de vida i criatures. Tots aquests éssers, que es mostren en diferents fases evolutives, naixen per la força d'aquesta figura protagonista, sense que aquesta siga plenament conscient de la funció biològica que està desenvolupant. L'aigua com a principi i fi de totes les coses, com a canal de vida de la natura, com a element aparentment mancat de forma, però amb capacitat de creació. L'aigua com un ressò acústic produït per ones, com un ecosistema en què diferents mons es descobreixen i en què altres comencen la seua existència.

MARINA GONZÁLEZ GUERREIRO (A Guarda, 1992)

Barca, muro, orilla, unos frutos

Cera, plàstic, fusta, mobles, pedres, cartó, xicotets objectes, frontisses, material de papereria, altres
Dimensions variables

Marina González Guerreiro proposa un acostament líric al pas del temps a partir d'una sèrie d'elements que fan referència a l'arrel de la pràctica artística, que transcorre al seu taller al sud de Pontevedra. González Guerreiro presenta una acumulació de xicotets objectes de caràcter domèstic com ara reliquiaris, arxivadors o bodegons. Tots ells són elements que estableixen connexions amb un lloc on el temps perd velocitat fins a permetre'ns parar la nostra atenció en els xicotets instants sense importància aparent que li donen forma. A través d'exploracions de caràcter gràfic, l'artista desenvolupa fragments que remetem a l'escriprura de civilitzacions perdudes i distants. Els mobles presents a *Barca, muro, orilla, unos frutos* al·ludeixen, per la seua banda, a una manera d'organitzar el temps que González Guerreiro subverteix, desposseint-los de la seua funció original, que ara passa a ser un recordatori que com més rígida sembla una estructura, més fràgil resulta ser.

ÁLVARO PORRAS (Ciudad Real, 1992)

Al mirar un bosque, ver camellos

Bajar del tren

Acrílic, oli i làtex sobre rela 190 x 250 x 3 cm c. u. (3)

Quemar el árbol

Berum de Judea, sílice i bor sobre rela 190 x 250 x 3 cm c. u. (3)

Lo que hay entre un camello y un caballo

Fusta de roure i llautó 190 x 89,3 x 85,3 cm c. u. (2)

Estudio de horizonte, tiempo y norma

Oli sobre rela

94 x 115 x 2 cm

91 x 121 x 2 cm

91 x 121 x 2 cm

Álvaro Porras desenvolupa una investigació centrada en els trens de la Sèrie 592 –col·loquialment coneguts com a «camells»– per desplegar diferents línies d'estudi i relacions apofèniques (connexions entre patrons o successos aparentment sense sentit). Aquest model de tren, produït a València entre 1981 i 1984, coincidint amb el desgast de les Bases militars estatunidenca en el context de la Transició i la conseqüent obertura de la comunitat militar a la societat espanyola (i amb això l'aparició d'un estil de vida relacionat amb el *hip hop*), forma part essencial de l'acostament del *grafiti* a la «cultura del ferrocarril» en el territori espanyol. Les relacions apofèniques del projecte apareixen en una sèrie de connexions terminològiques i formals, travessades per referències culturals, que permeten reflexionar al voltant dels marges de la visualitat i dels models de representació, des del «camell» a la finestra (història de la mirada occidental), la perspectiva zenital (imatge canònica militar), la direccionalitat (tendència per a la descripció i creació d'un camí) o l'alquímia (registre històricament aplicat a models neoliberals de producció d'espai).

M REME SILVESTRE (Monòver, 1992)

Quien nada riene, al menos posee un cuerpo

Poliestirè expandit, fusta de faig, materials diversos
Estructura centre: 620 x 934 x 550 cm
Estructura pareir: 543 x 280 x 219 cm aprox.

Eugènia Balcells
Boy Meets Girl, 1978
Video color monocanal
IVAM Institut Valencià d'Art Modern, Generalitat

Miquel Navarro
Llavis, 1969
Goma escuma, fusta i plàstic
65 x 81 x 14 cm
IVAM Institut Valencià d'Art Modern, Generalitat
Donació de l'artista

Miquel Navarro
Reventó, 1973
Terracota
21,5 x 11,5 x 6,5 cm
IVAM Institut Valencià d'Art Modern, Generalitat
Donació de l'artista

Tony Cragg
Fragment de l'obra Forminifera, 1990
Guix
168 x 116 x 137 cm
IVAM Institut Valencià d'Art Modern, Generalitat
Dipòsit Cal Cego. Colecció de Arte Contemporáneo

Claes Oldenburg
Soft car, 1968
Aquarel·la, llapis gras i grafit sobre paper
36,8 x 66,2 cm
IVAM Institut Valencià d'Art Modern, Generalitat

Joan Cardells
Ref. 1886, 1977
Fibrociment
76,5 x 42 x 35 cm
IVAM Institut Valencià d'Art Modern, Generalitat

Cristina Garrido
[Colored] Dan Graham, Pier 18, 2022
Acrílic sobre paper Hahnemühle
27,7 x 35,5 cm
Corresia de l'artista i de la galeria The Goma, Madrid

Sara Marhuenda
Fragment de l'obra *Entretanto*, 2022
Sabó
Dimensions variables
Corresia de l'artista

Aportacions de Diego Navarro i Darío Alva, Claudia Dyboski, Álvaro Porras i Marina González Guerreiro

A partir del concepte de fàscia (un reixit fibrós de col·lagen que serveix d'estructura i de connexió del nostre cos), M Reme Silvestre planteja una lectura del cos humà a través de les relacions de codependència entre els elements que el conformen. L'artista se serveix de la noció de *tensegrity* –encunyada per l'arquitecte nord-americà Buckminster Fuller i que suggereix la fusió de rensió i integritat– per projectar una instal·lació immersiva: dues estructures de gran format fresades amb control numèric computeritzat. Aquests elements, que fan referència a una malla fascial humana, conviden el públic a explorar-los totalment, permetent accedir·hi i recórrer-los de manera no lineal. L'artista planteja un diàleg a tres bandes en situar a l'interior de les escultures una selecció de peces dels fons de l'IVAM, un conjunt d'obres de recent producció d'artistes espanyoles contemporànies i fragments d'altres peces, presents a la mostra, d'artistes del programa. A través d'aquest diàleg, la institució museística apareix com un cos a l'interior del qual es produeixen una sèrie d'impactes entre diferents objectes, maneres de veure i d'estar.